నేను నేనే-18

Index Page no

236. సద్గురు జయంతి-పుట్టినరోజు 2

237. శరణాగతి 5

238. నేల విడిచి సాము చేయరాదు...తన్ను విడిచి సేవ చేయరాదు... 11

239. జాగ్రత్-స్వప్న-సుషుప్తి-తురీయం-ఓంకారం 16

240. సరాసరి-త్యాగం-నీవు చేసిన కర్మఫలం అందరికీ పంచబడుతుంది-ఏ ప్రయత్నమూ చేయక, భగవదిచ్చ అనడం సోమరి లక్షణం-నీ శాంతికోసం విశ్వశాంతికి నీవు తోడ్పడాలి 30

241. మన కులం – గురుకులం 38

242. కల-మెలకువ-నిద్ర మూడూ కలిపి ఓ పెద్ద కల 48

236. సద్గురు జయంతి-పుట్టినరోజు

మధురలో కృష్ణజన్మస్థలమైన చెరశాలలో

ఒక బోర్డు తగిలించి ఉన్నారని చాలా యేళ్ల క్రితం విన్నాను...

ఆ బోర్డులో ఉన్న వాక్యం ఇది(ట) -

"ఇక్కడ కృష్ణుడు పుట్టలేదు...

పుట్టినట్టు కనిపించాడు" అని.

నాకు ఈ వాక్యం బాగా నచ్చింది.

కాకపోతే చిన్న సవరణ...

కృష్ణుడే కాదు...ఎవరూ పుట్టలేదు...ఏదీ పుట్టలేదు...

పుట్టినట్టు కనిపిస్తోంది అంతే.

ఉన్న "ట్టు" కనబడే లేని జగత్తులో

దేనికీ, ఎవరికీ ఉనికి లేదు.

ఉనికే లేనివారికి పుట్టుక ఎక్కడిది? చావు ఎక్కడిది?

బంధమెక్కడిది? మోక్షమెక్కడిది?

కలలో -

కోటి రూపాయిలు దొరికినా ఒకటే.

కోటి రూపాయిలు దొరకక పోయినా ఒకటే.

మెలకువలో-

రెండూ నవ్వులాటే.

అంతే జ్ఞానం అనే మెలకువలో కూడా...

మనకు ఇదంతా లీలగా...నీడగా...తోస్తుంది.

* * *

ఓ గురుజయంతి రోజున గురుపుత్రుడు ఇలా సందేశం పంపారు -

"పుట్టని నీకు పుట్టినరోజు శుభాకాంక్షలు" అని.

'నేను' పుట్టని చోటులో సంస్థితమై ఉన్నవాడే - గురువు.

'నేను' పుట్టని చోటుకు చేరుకున్నవాడే - శిష్యుడు.

ఆ చోటులో గురు-శిష్య భేదమే లేదు.

ఎవరు ఎవరికి జన్మదినం చేయడం?

ఎప్పుడూ ఏదీ పుట్టనేలేదు.

పూర్ణవస్తువు యెప్పుడూ పూర్ణంగానే ఉన్నది.

సూర్యుడికి చీకటి కనబడనట్టు

పూర్ణుడికి అపరిపూర్ణం కనబడదు.

అందువలన -

గురువుకు శిష్యులు తోచరు.

శిష్యులకు గురువు తోస్తాడు.

గురువు తోస్తున్నంతకాలం

జన్మదినం చేయవలసిందే.

ఓ గురూ!

నాకు చావుపుట్టుకలు లేవని తెలుసుకునేంతవరకు

నిన్ను మళ్ళీ మళ్ళీ పుట్టిస్తూనే ఉంటాను.

నీకు పుట్టినరోజు శుభాకాంక్షలు చెబుతూనే ఉంటాను.

నీకు ఇష్టమైనా, కష్టమైనా తప్పదు.

నీవు అంగీకరించి, ఆలకించవలసిందే.

నేను(అహమిక) చచ్చి బ్రతికేవరకు నీవు ఇలాంటి వేడుకల్ని జరిపించుకుంటూ ఉండవలసిందే...

అని ఒక శిష్యుడు వ్రాతపూర్వకమైన సందేశాన్ని ఇచ్చాడు.

* * *

అరుణాచలాన్ని స్టిల్ ఫోటో తీసినా ఒకటే, వీడియో తీసినా ఒకటే... అది కదలదు.

అచలస్వరూపుడైన గురువుకు ఉత్సవం చేసినా ఒకటే, చేయకున్నా ఒకటే...వారు చలించరు.

అన్ని ముచ్చట్లూ...అన్ని ఉత్సవాలూ...శిష్యులకే.

గురువుకు ఏమీ తెలియదు...

ఏకాత్మతో రమించడం తప్ప.

* * *

237. శరణాగతి

ఎండగానీ నీడగానీ ఏమైనా గానీ

కొండలరాయుడే మా కులదైవము

అన్నాడు అన్నమయ్య.

ఇదీ...శరణాగతి అంటే.

అంతేగాని నీవు కోరిందల్లా తీర్చడం భగవంతుని పని కాదు, అది నీ భక్తికి కొలమానమూ కాదు.

మనం 'మహనీయులు' అని ఎవర్ని అంటున్నామో

వారెన్ని బాధలకు గురి అయ్యారో!!

తుకారాం, మీరాబాయి, రామకృష్ణులు, వివేకానంద, రమణులు.....

వారు అనుభవించిన బాధల్లో ఒక్క శాతం మనకుగాని వస్తే దేవుణ్ణే వదిలేస్తాం,

నువ్వూ వద్దు, ఈ భక్తీ వద్దు...అని.

* * *

గురువు గారికి ఎన్ని కష్టనష్టాలు కలిగినా వారు చెదరలేదు, బెదరలేదు.

కర్మసిద్ధాంతం వారి నోట ఒక్కసారి కూడా, ఒక్క మాట కూడా వినలేదు ఇన్నేళ్లలో.

సక్రమంగా కనిపించినా, అక్రమంగా కనిపించినా

అంతా ఈశ్వరేచ్ఛ...అనేవారు.

కష్టాలను కూడా భగవదనుగ్రహంగానే భావించేవారు.

నిజానికి మనం చేసే 'వందరూపాయల' తప్పులకు

భగవంతుడు వేసేది ఒక్క పైసా శిక్ష మాత్రమే.

అంటారు గురువుగారు.

నేను చేసిన తప్పులకు నా నెత్తిన ఒకేసారి వంద పిడుగులు పడాలి...కాని లక్షణంగా ఉన్నాను...ఇంతకన్నా భగవదనుగ్రహానికి గుర్తేమి? అన్నారు గురువుగారు ఓసారి.

పవిత్రమూర్తులు వారే అంత మాట అంటే

శ్వాస పీల్చినంత సులభంగా తప్పులు చేసే మన నెత్తిన ఎన్ని పిడుగులు పడాలో...!

ఒకటి పడ్డాక, తరువాత ఎన్ని పడ్డా లెక్క లేదనుకోండి....

భగవంతుడు యెంతటి దయామయులో చెప్పడానికే అదంతా....

* * *

శరణాగతికి గొప్ప అర్థం చెప్పారు గురువుగారు...

అది ఏమంటే-

తెల్లకాగితం తీసుకుని అందులో ఏమీ వ్రాయకుండా క్రింద నీ సంతకం చేసేసి భగవంతుని పటాల ముందు పెట్టేయమన్నారు.

అందులో ఏమి వ్రాస్తాడో ఇక భగవంతుని ఇచ్ఛ అంతే.

తరువాత మన జీవితంలో తటస్థపడే ప్రతి ఘట్టమూ అది సుఖమైనా, దుఃఖమైనా దానిని భగవత్ప్రసాదంగానే స్వీకరించాలే తప్ప 'ఎందుకు' అని ప్రశ్నించడం భక్తుని స్వభావం కాదు.

ఇదే షిరిడీబాబా చెప్పిన "సర్వస్య శరణాగతి" అంటే.

కానీ మనం సాధారణంగా అలా చేయం....

తెల్లకాగితం నిండా మన కోరికలను నింపేసి,

భగవంతుని సంతకం కోసం ఆయన ముందు నిలబడతాం.

ఓటమి లేని గెలుపు వలన సుఖం ఉండదు.

గెలుపు ఓటములు రెండూ ఉంటేనే ఆటలో మజా.

జీవితాన్ని జీవితంగా అనుభవించేవాడు సంసారి.

జీవితాన్ని 'భగవంతుని క్రీడ' గా భావించేవాడు సారమెరిగిన యోగి.

పరిస్థితులు ఇద్దరికీ సమం.

భగవంతుని క్రీడగా మనం తీసుకున్నందుకు గుర్తేమంటే

సుఖదుఃఖాలకు చలించం.

ఈ తనువు, ఈ సంసారం, ఈ ప్రపంచం...అన్నీ మనకు ఉచితంగానే దొరికాయి....

అందుకు మనం ఏ పెట్టుబడీ పెట్టలేదు....

ఉచితంగా అనుభవిస్తున్నాం...

ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఇవన్నీ జారిపోతాయి....

పోత పోనీ.....

కానీ 'నేను' సదా ఉంటాను...

జీవుడుగానో...దేవుడుగానో...

* * *

ఏడాది నిండిన తన బిడ్డకు పుట్టినరోజు వేడుక చేస్తుంది తల్లి.

ఆ బిడ్డకు ఏవేవో అలంకరించి మురిసిపోతుంది.

ఇవేవీ ఆ బిడ్డకు తెలియదు...ఆ బిడ్డకు కావలసినది తల్లి ఒడి ఒక్కటే.

అలాగే మన జీవితంలో మనకు లభించేటివన్నీ భగవంతుడు మనకు అలంకరించుకుని చూసుకునే ముచ్చటే.

ఏమైనా రానీ, ఏమైనాగానీ భగవంతుని శిశువుగా మనముందాం....

శ్రీకాళహస్తీశ్వర శతకంలో దూర్జటి కవి మంచి శరణాగతి పద్యం చెప్పారు...

నిను సేవింపగ నాపదల్పొడమనీ, నిత్యోత్సవం బబ్బనీ

జనమాత్రుండననీ, మహాత్ముడననీ, సంసారమోహంబు పై

కొననీ, జ్ఞానము గల్గనీ, గ్రహగతుల్ కుదింపనీ, మేలు వ

చ్చిన రానీ, యవి నాకు భూషణములే శ్రీకాళహస్తీశ్వరా!

* * *

పరమేశ్వరా!

నేను నిన్ను సేవిస్తుండగా, నాకు కష్టాలు రానీ, సుఖాలు రానీ, నన్ను సామాన్యుడు అననీ, గొప్పవారు అననీ, సంసారవ్యామోహము కలుగనీ, జ్ఞానము కలుగనీ, గ్రహాచారము నన్ను క్రుంగదీయనీ లేక మంచి చేయనీ, అవి అన్నీ నాకు ఆభరణాలు వంటివే అవుతాయి. నీ పాదసేవ చేస్తున్న నాకు అన్నీ నీ అనుగ్రహాలుగానే కనిపిస్తాయి.

* * *

చివరగా ఈ వ్యాసాన్ని గురువాక్యంతో ముగుస్తాం...

"అన్నిటికీ సిద్ధపడి ఉండడమే మహాసిద్ధి."

* * *

238. నేల విడిచి సాము చేయరాదు...తన్ను విడిచి సేవ చేయరాదు...

నక్క పుట్టి నాలుగు వారాలు కాలేదు...

ఇంత గాలీవాన నా జీవితంలో ఎన్నడూ చూడలేదు అందట.

మానవుని ఆయుస్సు వందేళ్లు...

రెప్పపాటు జీవితం.

కానీ తానెవడో , ఈ భూమ్మీదకు ఎందుకొచ్చాడో తెలుసుకోకుండా...

ప్రపంచ స్థితిగతుల్ని మార్చాలని

తన జీవితమంతా దారబోసి,

ఏదో చేయబోయి చివరకు ఏదో జరుగుతోంది...

ఇదంతా సంఘసేవ అని చంకలు గుద్దుకుంటాడు...

కానీ వాని సిద్ధాంతాలు వలన లోకం మరింత గందరగోళంగా తయారైపోతుంది. అప్పటికి వాడుండడు.

వాడి చరిత్రను పాఠ్యపుస్తకాల్లో ముద్రించి, పిల్లల బుర్రల్లోకి ఎక్కిస్తారు..."ఆదర్శపురుషులు" అని.

* * *

వ్యక్తిగతమైన సంస్కరణలోనే

సంఘసంస్కరణ ఇమిడి ఉంది అన్న గొప్ప రహస్యాన్ని మన ఋషులు కనుగొన్నారు....

అందుకే మన ప్రాచీన భారతంలో

ఋషులు ఉన్నారేగాని సంఘసంస్కర్తలు లేరు.

అందుకే రామతీర్థులు -

"సంస్కర్తలు కావలెను...అర్హత: తమను తాము సంస్కరించుకుని ఉండవలెను"

అని పత్రికాప్రకటన ఇచ్చారు...

దాని అర్థమేమంటే తనను తాను సంస్కరించుకుంటే

మరొకరిని సంస్కరించడానికి వానికి ఇతరం, ఇతరులు గోచరించరు.

అందుకే భగవాన్-

ప్రపంచం సంగతి ప్రపంచం చూసుకుంటుంది.

నీ సంగతి నీవు చూసుకో అనేవారు.

అద్దంలో చూసుకుని తలదువ్వుకుంటే, ఏకకాలంలో ప్రతిబింబంలోని తల కూడా దువ్వబడే ఉంటుంది.

ఈ ప్రపంచం తన ప్రతిబింబమే...

ఈ వ్యక్తిగతమైన సంస్కరణలో భాగమే

బ్రహ్మచర్య, గృహస్థ, వానప్రస్థ, సన్న్యాసాశ్రమములు.

మన భారతీయ జీవన విధానంలోనే సంఘసంస్కరణ ఇమిడి ఉంది.

"సంఘసంస్కరణ" అనే ఓ ప్రత్యేక కార్యక్రమం అంటూ ఏమీ అవసరం లేదు.

సంఘాన్ని సంస్కరించడానికి కొంపా గోడు వదిలేసి దేశం మీద పడనక్కర్లేదు...

ఎవడికి వాడు, వాడి వాకిలి శుభ్రం చేసుకుంటే, ఏకకాలంలో ఊరంతా శుభ్రమౌతుంది...

అంతేగాని నీవు చీపుర తీసుకుని ఊరినంతటినీ శుభ్రం చేయాలనుకోవడం మూర్ఖత్వం.

వివేకానంద అంతటివాడు విసిగిపోయి - "ఈ లోకం కుక్క తోక వంటిది. అది అలానే ఉండడం దాని స్వభావం" అన్నారు.

సంస్కర్త తాను జీవించి ఉన్నంతవరకు కుక్కతోకను లాగి పట్టుకుని ఉంటాడు. వాడు మరుగవ్వగానే మళ్లీ వంకరే.

* * *

మరి "చెప్పడానికి" ఎవరో ఒకరు ఉండాలి కదా! అంటారేమో....

నిజమే ఆ ఒక్కడు వేదబ్రాహ్మణుడు.

ప్రాచీనభారతంలో చక్రవర్తులు సైతం వారి రాకతో సింహాసనం మీద నుంచి లేచి ఎదురేగి అతిధిసత్కార్యాలు ఘనంగా చేసేవారు...

బ్రాహ్మణుడు అంటే కుల సంబంధమైన వ్యక్తి అని కాదు.

బ్రహ్మజ్ఞానమును పొందినవాడు అని అర్థం.

అనగా తనను తాను సంపూర్ణంగా సంస్కరించుకున్నవాడు అని అర్థం.

బ్రహ్మజ్ఞానం పొందినవాడు వాడు చండాలుడైనా సరే వాడు బ్రాహ్మణుడే.

ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని ప్రబోధించే సద్గురువును కూడా బ్రహ్మజ్ఞాని అనవచ్చు.

నిన్ను అంతర్ముఖంలోకి నెట్టేవాడు యెవడైనా సరే

వాణ్ణి బ్రహ్మజ్ఞాని అనవచ్చు.

* * *

ఎవడి పని వాడు చేసుకుంటే

అదే గొప్ప దేశ సేవ అవుతుంది.

నీ "కుటుంబం" అనే చిన్న యూనిట్ కు నీవు పరిపూర్ణంగా న్యాయం చేయగలిగితే చాలు

లోకానికంతా నీవు మేలు చేసినవాడివే అవుతావు

అంటారు గురువుగారు.

నీవు, నీ కుటుంబం వఱకే చూసుకో చాలు....

అనే మాటలు స్వార్ధపరమైనవిగా అనిపిస్తాయి....

కానీ కాదు.

"సేవ" అనే మాట కంటే మోసపూరితమైన మాట మరొకటి లేదు అంటారు గురువుగారు.

ప్రతి ఒక్కరూ తాను, తన కుటుంబం వరకే చూసుకుంటే....దేశంలో ఇంతమంది అనాధలు ఉండరు. ఇన్ని వృద్ధాశ్రమాలు ఉండవు.

దేశంలో అనాధాశ్రమాలు, వృద్ధాశ్రమాలు పెరగడం దేశాభివృద్ధి కాదు.

కుటుంబ వ్యవస్థ కుంటుపడడమే వీటికి కారణం.

* * *

నేల విడిచి సాము చేయరాదు...

తన్ను విడిచి సేవ చేయరాదు...

* * *

239. జాగ్రత్-స్వప్న-సుషుప్తి-తురీయం-ఓంకారం

వేదంలో చెప్పబడిన సృష్టిక్రమం ప్రకారం

మూలశక్తి ఐన ప్రకృతి యొక్క కంపన ద్వారా విశ్వసృష్టి మొదలవుతుంది.

ఈ విశ్వానికి ఉన్న శబ్దప్రతీకే "ఓం".

ఉపాసనకు ఆలంబనగా ఒక ప్రతిమ ఉన్నట్టు

ఓంకారం పరమాత్మకు నాదపరమైన ప్రతీక.

ఉచ్చరించకుండానే లోపల వినిపించే నాదం ప్రణవం.

బాహ్య ప్రపంచంలోని ఆగిన నిశ్శబ్దంలో వినిపించే నాదం ప్రణవం.

నిరంతరం తనను తాను ప్రకటించుకునే నాదం ప్రణవం.

యోగికి మాత్రమే వినిపించే నాదం ప్రణవం.

ఓంకారం మనం సృష్టించేది కాదు.

నిత్యసిద్ధంగా నిరంతరము ఉన్నది ఓంకారమే.

ఆ నిరంతర నాదంతో అనుసంధానం చేస్తూ ఆ నాదాన్ని అందుకొని అందులో లయమై దానితో ఏకమై విశ్వలయలో లయం కావడానికే ఓంకార జపం.

* * *

సర్వగ్ం హ్యేతద్ బ్రహ్మ, అయమాత్మా బ్రహ్మ,

సో2యమాత్మా చతుష్పాత్|

నిజంగా సర్వమూ బ్రహ్మమే.

లోనున్న ఈ ఆత్మా బ్రహ్మమే.

ఆత్మకు పాదాలు నాలుగు.

అంటోంది మాండూక్యం.

ఆ నాలుగు పాదాలే....జాగ్రత్-స్వప్న-సుషుప్తి-తురీయములు.

నాలుగుపాదాలు అంటే ఆవుకు నాలుగు పాదాలున్నట్లు కాదు....

రూపాయిలో నాలుగు పావలాలు ఉన్నట్లు....

నాల్గవ పావలా తురీయము.

పావలాలో మరో పావలా కలుస్తూ... చివరి పావలా కలిసినప్పుడే అది పరిపూర్ణవస్తువు అవుతుంది.

చివరి పావలా తురీయము.

చివరిపావలా కలిసాక ఉన్న పరిపూర్ణవస్తువే తురీయము.

నాల్గవ అవస్థ తురీయము అని పేరేగాని

నిజానికి అది అవస్థ కాదు,

చివరిపావలా కలిసాక ఉన్న సమగ్ర రూపము(రూపాయి) తురీయము.

ప్రణవం యొక్క నిశ్శబ్దరూపము - తురీయము.

తురీయానికి ఉండే మూడవస్థలే జాగ్రత్-స్వప్న-సుషుప్తులు అని చెప్పవచ్చు.

* * *

జాగ్రదవస్థలో ఉండే కర్త స్వప్నావస్థలో ఉండడు.

స్వప్నావస్థలో ఉండే కర్త సుషుప్తావస్థలో ఉండడు.

మూడవస్థల్లోనూ ముగ్గురు కర్తలున్నారు.

ముగ్గురు కర్తలకు మూడు పేర్లు పెట్టారు మన ఋషులు.

1.జాగ్రదవస్థలో ఉండే కర్త - వ్యష్టిగా వైశ్వానరుడు అని, సమిష్టిగా విరాట్ పురుషుడు అని పేర్లు.

2.స్వప్నావస్థలో ఉండే కర్త - వ్యష్టిగా తైజసుడుఅని, సమిష్టిగా హిరణ్యగర్భుడు అని పేర్లు.

3.సుషుప్తావస్థలో ఉండే కర్త - వ్యష్టిగా ప్రాజ్ఞుడు అని, సమిష్టిగా ఈశ్వరుడు అని పేర్లు.

* * *

ఈ ముఫ్ఫురికీ సాక్షి ఒకడు ఉన్నాడు...

వాని పేరే - పరబ్రహ్మం.

ఈ జాగ్రత్-స్వప్న-సుషుప్తులే అకార-ఉకార-మకారములు.

ఈ మూడింటి సమిష్టియే - ఓంకారము(తురీయము)

అంశలు లేని ఓంకారమే తురీయము.

పరబ్రహ్మమే ఓంకారం.

ఓంకారమే తురీయం.

తురీయమే అత్యాశ్రమం.(ఆత్మస్థితి)

* * *

గురువుగారు తురీయాన్ని "గాఢనిద్ర" పేరుతో వ్యవహరిస్తుంటారు.

గాఢనిద్ర అనేది సదా ఉంటుంది....

అందులో జాగ్రత్-స్వప్న-సుషుప్తులు అనేవి

వచ్చి పోతుంటాయి.....

ఈ మూడింట్లో ఒకటి అయిన సుషుప్తే....

మనం రోజూ పడుకుని అనుభవించే నిద్ర.

ఇది నిద్రలో నిద్ర అన్న మాట.

మొదటి నిద్ర - చైతన్యం.

రెండవ నిద్ర - జడం.

* * *

నిద్రలో నుంచి మేలుకొని,

ఆ మెలకువలో నుంచి మేలుకోవడమే

నిజమైన మెలకువ(తురీయము).

మొదటి మెలకువ - స్వప్నము.

రెండవ మెలకువ - తురీయము.

* * *

నిత్యమైనదే సత్యమైనది అనేది తిరుగులేని సిద్ధాంతం.

సత్యము, నిత్యము అనేవి పర్యాయ పదములు.

ఈ దృష్ట్యా తురీయానికి ఉన్న సత్యత్వము మిగతా మూడవస్థలకు లేదు.

అందులో రెండవస్థల్లో మాత్రమే గోచరించే ప్రపంచానికి అస్సలు సత్యత్వమే లేదు.

స్వప్నంలో కనబడే వస్తువులు ఎలా ఊహారూపాలో

మెలకువలో కనబడే వస్తువులు కూడా అలా ఊహారూపాలే.

స్వప్నంలో నుంచి మేలుకోవడం అంటే

ఒక స్వప్నంలో నుంచి మరొక స్వప్నంలోకి జారుకోవడమే.

రెండూ అనిత్యాలే.

రెండూ మిథ్యే.

ఇలా జీవాత్మలూ, వాటి అనుభవాలూ, ప్రపంచ వికారాలూ అన్నిటికి కూడా ఊహాశక్తే మూలకారణము.

ప్రాణులుగా, పంచభూతాలుగా, గుణాలుగా, ప్రపంచంగా, దేవతలుగా, దేశకాలాలుగా, మనోబుద్ధులుగా, పాపపుణ్యాలుగా…ఊహించేది ఆత్మే.

ఈ అద్వయమైన ఆత్మే భిన్న భిన్న దృశ్యాలతో ద్రష్టలతో ప్రపంచంగా భాసిస్తున్నది అని తెలుసుకున్నవాడే అత్యాశ్రమి(ఆత్మ).

అత్యాశ్రమికి అంటే ఆత్మకు ఎవరితోనూ ఏ విధమైన విరోధమూ లేదు.

ఎందుచేతనంటే అతనికి సర్వమూ ఆత్మే.

సఖ్యత పెట్టుకోవడానికిగాని, విరోధం పెట్టుకోవడానికిగాని వేరే వస్తువు అతనికి లేదు.

* * *

ప్రతిదానికీ కారణం వెతకడం అలవాటు మన బుద్ధికి.

ప్రపంచానికి కూడా కారణాన్ని వెతుకుతోంది.

ప్రపంచానికి కారణాన్ని వెతకడం అజ్ఞానం.

ప్రపంచం ఆత్మకభిన్నం అని తెలియడం జ్ఞానం.

సరే....ఏ కారణం వలన ఆత్మ తద్భిన్నమైన ప్రపంచంగా కనిపిస్తోంది? అన్నది చెప్పలేం.

ఈ చెప్పలేకపోవడాన్నే 'మాయ' అంటారు.

ప్రపంచాన్ని స్వప్నం అనీ, భ్రాంతి అనీ, ఆకాశపుష్పం అనీ ఉదాహరణలు చూపడం ఈ 'చెప్పలేని' స్వభావాన్ని సూచించడానికి, ఉన్నవస్తువును మరొక వస్తువుగా కన్పింపచేసే అజ్ఞానపుశక్తిని వత్తి చెప్పడానికేగాని, ప్రపంచం అస్సలు లేదని చెప్పడం ఆ ఉదాహరణల ఉద్దేశం కాదు.

మూలకారణం అనాది.

కారణమే కార్యంగా పరిణమిస్తోంది.

పరిణామం కలిగి కార్యం కూడా నిత్యమే.

ఉన్న వస్తువు పుట్టదు.

లేనివస్తువు కూడా పుట్టదు.

దీనికే అజాతవాదం అని పేరు.

ఆత్మ పుట్టదు, గిట్టదు.

కాబట్టి బంధమూ లేదు, మోక్షమూ లేదు.

అందువల్ల ముముక్షువూ లేడు, ముక్తుడూ లేడు.

సాధనా లేదు, సిద్ధీ లేదు.

దీనికే అజాతవాదం అని పేరు.

* * *

ప్రపంచంలోనే ఈ ద్వంద్వాలకు, త్రిపుటులకు ఉనికి.

ఇవన్నీ సాపేక్షకాలు...

ప్రపంచాతీత స్థితిలో ఇవేవీ లేవు.

ఆ 'కేవలస్థితి'లో సదా మనం ఉండడమే

మనకు శ్రేయస్కరం.

ఇవతలకు వస్తే అన్నీ చుట్టుకుంటాయి.

సదా ఆ 'కేవలస్థితి'లో ఉన్నవాడే అత్యాశ్రమి.

నిందలకు క్రుంగని, స్తుతులకు పొంగని అతీతుడు అతడు.

శరీరపోషణకై, కుటుంబ నిర్వహణకై, సంఘ నియమాలను అనుసరిస్తూ...యాదృచ్ఛికంగా ఏది లభిస్తే దానితో తృప్తిపడేవాడు అత్యాశ్రమి.

నిజానికి అత్యాశ్రమి యొక్క నిజమైన ఆనందం

తనతో సహా సర్వాన్ని తనలోనే చేర్చుకున్న ఆత్మలోనే.

* * *

ఆకాశంలో సూర్యచంద్రులు, గ్రహాలు, నక్షత్రాలుగా విభాగాలు కనబడుతున్నప్పటికీ ఆకాశానికి ఏ మార్పూ లేనట్టే...

ఆత్మలో ద్రష్ట-దృశ్యము అని విభాగాలు ఉన్నప్పటికీ కూడా ఆత్మ అమలినంగానే ఉంటుంది.

ఘటాకాశం మహాకాశం కంటే ఎలా భిన్నం కాదో

జీవాత్మ కూడా పరమాత్మ కంటే భిన్నం కాదు.

ఘటాకాశాన్ని మహాకాశం యొక్క భాగమనిగాని, అందులోంచి ఇది పుట్టిందనిగాని ఎలా అయితే భావించమో

అలాగే జీవాత్మ కూడా పరమాత్మ యొక్క భాగం కాని, సృష్టి కాని కాదు.

లేని విషయాల్ని ఊహించేది మనస్సు.

ఊహించడం మానేసిన మనస్సు ఆత్మ.

ఊహించడం మానేసిన మనస్సుగా ఉన్న స్థితులే...1.గాఢనిద్రాస్థితి 2.సమాధిస్థితి.

ఈ రెండూ అద్వైతస్థితులు.

వస్తుతః ఆత్మా మనస్సూ ఒకటే.

జ్ఞాతా జ్ఞేయమూ ఒకటే.

"ఆత్మ కేవలము". అంతే.

* * *

గాఢనిద్రలోనూ, సమాధిలోనూ

విషయప్రపంచం ఉండదు.

అంతమాత్రం చేత అవి రెండు ఒకటి కావు.

రెండూ ఒక్కలాగే అనిపిస్తాయి అంతే.

గాఢనిద్రలో మనసు ఉపసంహరింపబడి(అణగి) ఉంటుంది....స్ప్రింగు వలె.

నిద్ర నుంచి మేలుకోగానే తిరిగి ఆ అజ్ఞాన పిశాచి పట్టుకుంటుంది.

సమాధిలో అలా కాదు.... మనసు ఆత్మలో ఐక్యం అయి ఉంటుంది.

అతనికి జాగ్రత్-స్వప్న-సుషుప్తి మూడవస్థల్లోనూ ఆ ఐక్యతానుభవం కొనసాగుతుంటుంది...కాబట్టి అతనిని అజ్ఞాన పిశాచి ఆవహించే ప్రశ్నే లేదు.

అతడు కళ్లు మూసినా సమాధే....కళ్లు తెరచినా సమాధే....

అతడు నడిచే సమాధి.....అతడే అత్యాశ్రమి.

అతడికి ఏ విధి-నిషేధములు లేవు.

అజ్ఞాని మనసును అణచాలని చూస్తాడు.

అత్యాశ్రమి బ్రహ్మమే మనసని ఉంటాడు.

అజ్ఞాని ప్రయత్నం చేస్తూనే ఉంటాడు.

అత్యాశ్రమి అప్రయత్నంగా ఉంటాడు.

* * *

సూర్యుడే సూర్యకాంతి.

రెండూ అభిన్నం.

అంతేగాని సూర్యుడు సూర్యకాంతిని సృష్టించలేదు.

భగవంతుడే ప్రపంచం.

రెండూ అభిన్నం.

అంతేగాని భగవంతుడు ప్రపంచాన్ని సృష్టించలేదు.

ఆలోచనాస్థాయిలో మనం ఉన్నంతవరకు

దేశకాలానిమిత్తాల పరిధిని దాటిపోలేం.

మనం చూస్తున్న ప్రపంచానికి కారణాన్ని అది అడుగుతూనే ఉంటుంది.

ఎన్ని రకాల సమాధానాలు ఇచ్చినా మనసు సమాధానపడదు.

"ఉన్నది భగవంతుడు మాత్రమే"

అనే ఏకాత్మనిష్ఠలో ఉండడం ఒక్కటే ఈ సృష్టివికారమనే రోగానికి పరమౌషధం.

ప్రపంచాన్ని ప్రపంచంగా చూడడం మిథ్య.

ప్రపంచాన్ని భగవంతునిగా చూడడం సత్యం.

ప్రపంచం అనేది మన కల్పనలో తప్ప ఎక్కడా లేదు.

బంగారం అనేది సత్యం.

ఆభరణాలు అనేవి మన కల్పన.

ప్రపంచం మిథ్యా కాదు, భ్రమా కాదు, అసత్యమూ కాదు.

ప్రపంచాన్ని ప్రపంచంగా గుర్తించినప్పుడు మాత్రమే ప్రపంచాన్ని మిధ్య, భ్రమ, అసత్యం అన్నారేగాని...

దీనికి కారణాన్ని (సృష్టికర్తను) చెప్పాల్సివస్తోందిగాని...

భగవంతుడే ప్రపంచం అనే అపరోక్షానుభూతిలో

సృష్టీలేదు, సృష్టికర్తా లేడు, "ఎందుకు" అన్న ప్రశ్న అసలే లేదు.

"భగవంతుడు మాత్రమే ఉన్నాడు" కాబట్టి

ప్రపంచానికీ ఆయనకూ ఏమి సంబంధమన్న ప్రశ్నకు అర్థమే లేదు.

* * *

క్రింది పక్షి పై పక్షిని చేరుకునేవరకు చేయవలసిన ప్రయత్నమే ఉపాసన.

అందుకు ఆలంబనగా భగవత్ రూపం అవసరమే.

భగవంతుడు అంటే మొత్తం.

భగవంతునికి "ఓం"కారమే సరియైన నామం.

భగవంతుడు అన్నా ఓం అన్నా సమిష్టికి చిహ్నాలే.

* * *

యెండమావుల్లో నీరుండదు అని తెలిసాక కూడా నీరు కనబడుతున్నట్లు.

సత్యసాక్షాత్కారం కలిగాక కూడా ప్రపంచం అదృశ్యం అయిపోదు. అలానే ఉంటుంది.

ఐతే కేవలం ప్రపంచం సత్యమని భావించం.

ఆసక్తి ఉంచుకోం.

ఆసక్తి లేకుంటే బంధం కలుగదు.

బంధం లేకుంటే అదే మోక్షం.

ఇదొక్కటే సత్యసాక్షాత్కారం యొక్క ఏకైక ఫలితం.

* * *

ఆసక్తే - బంధం.

నిరాసక్తే - మోక్షం.

నిరాసక్తి ఉన్నవాడు మెలకువలో ఉన్నట్టు కనబడుతున్నప్పటికీ, అతడు గాఢనిద్రలో ఉన్నట్టే లెక్క.

మన గురువుగారు చెప్పింది ఇలాంటి గాఢనిద్ర గురించేగాని, మనం పరుపు మీద పడుకుని గురకపెడుతూ ఉండే నిద్ర గురించి కాదు చెప్పింది.

ఎరుకతో కూడిన నిద్రయే - నిజమైన మెలకువ.

ఆసక్తిలేని మెలకువే - గాఢనిద్ర(నిజమైన మెలకువ.)

సదా మెలకువే అత్యాశ్రమి(ఆత్మ) లక్షణం.

* * *

<u>240. సరాసరి-త్యాగం-నీవు చేసిన కర్మఫలం అందరికీ పంచబడుతుంది-ఏ ప్రయత్నమూ చేయక, భగవదిచ్ఛ అనడం సోమరి లక్షణం-నీ శాంతికోసం విశ్వశాంతికి నీవు తోడ్పడాలి</u>

"వాడికేం... సుఖపురుషుడు..."

"నాకున్న కష్టాలు అన్నీ ఇన్నీ కావు..."

"దేవుడు నన్ను చిన్న చూపు చూశాడు..."

"పగవాడికి కూడా వద్దురా బాబూ ఈ కష్టాలు...!"

ఇలాంటి మాటలు మనం తరచూ వింటూ ఉంటాం.

అంటే దాని అర్థం- మిగతావారి కంటే తనకే కష్టాలు ఎక్కువుగా పెట్టాడు దేవుడు...అని.

నిజానికి అలాంటి పక్షపాతం ఏమీలేదు దేవుడికి.

* * *

అన్ని విషయాల్లో కాకపోయినా, కొన్ని విషయాల్లోన్నైనా స్వేచ్ఛగా కర్మలు చేయగలిగే వెసులుబాటు ఉంది మనిషికి.

అన్నింటినీ "భగవదిచ్ఛ" అని వదిలేయడం పలాయనవాదం అవుతుంది.

దుష్టజంతువు వెంటబడింది...పరుగెత్తి చెట్టు ఎక్కగలిగే శక్తీ తనకు ఉంది... ఎక్కు...

ఎక్కాక ఆ తర్వాత ఎటూ పోలేని పరిస్థితి...

ఇక ఏమీ చేయలేని దుస్థితి...

అప్పుడు మాత్రమే "భగవదిచ్ఛ" అనాలి.

ఏ ప్రయత్నమూ చేయక, భగవదిచ్ఛ...అనడం

అది సోమరి లక్షణం....

అది పనికిమాలిన వైరాగ్యం...

* * *

అటువంటి స్వచ్ఛాయుత కర్మలను

ధర్మానికి ముడిపెట్టి చేయడం అనేదే

మోక్షానికి ముఖ్య సాధనగా చెప్పాయి శాస్త్రాలు.

ధర్మం అంటే-

తాను ఇతరులతో మనసా-వాచా-కర్మణా

ఇబ్బంది కలిగించని వ్యవహారాన్ని కలిగి ఉండటం.

ఒకరికి ఇవ్వడం అంటే, తనకు తాను ఇచ్చుకోవడమే...అనే అద్భుతమైన విషయాన్ని కనిపెట్టారు ఋషులు.

దానినే "త్యాగం" అన్నారు...

త్యాగేనైక అమృతత్వ మానశుః

త్యాగం ఒక్కదాని వల్ల మాత్రమే అమృతత్వం లభిస్తుంది అన్నది ఉపనిషత్తు.

మానవులందరినీ కలిపి ఒకే మానవుడుగా(ఒకే శరీరంగా) అనుభూతి చెందినప్పుడు మాత్రమే ఈ త్యాగబుద్ధి అత్యంత సహజంగా కలుగుతుంది.

* * *

రైతు తన పొలంలో విత్తనాలను వెదజల్లినప్పుడు

అతడు విత్తనాలను నేలపాలు చేశాడని అనగలమా?

నూరురెట్ల ఫలాన్ని అతడు తిరిగి పొందగలడు.

నదులు సముద్రంలో కలిసి నిరుపయోగం అవుతున్నాయని అనగలమా?

అవి ఆవిరై మేఘమై మన పంటలపై వర్షంగా కురుస్తోంది.

కాబట్టి "ఇవ్వడం అంటే పొందటం" అనే సూత్రాన్ని బాగా అర్థమయ్యేట్టు పిల్లలకు నీతి కథలుగా చెప్పాలి.

* * *

కర్మఫలం కర్మ చేసినవానికి మాత్రమే చెందదు.

ఆ ఫలం ప్రపంచంలో ఉన్నవారందరికీ

సరాసరిన పంచబడుతుంది...అంటారు గురువుగారు.

వానచుక్క సముద్రంలో పడి సముద్రవ్యాప్తమైనట్టుగా...

* * *

కర్మణ్యేవాధికారస్తే మా ఫలేషు కదాచన

మా కర్మఫలహేతుర్భూః మా తే సంగోఽస్త్వకర్మణి

శాస్త్ర విహిత కర్తవ్య కర్మను చేయటం వరకే నీకు అధికారం. ఆ కర్మ ఫలముల పైన నీకు హక్కు లేదు...అంటే,

ఆ కర్మఫలం నీ ఒక్కడి సొత్తు కాదు, అది సరాసరిన అందరికీ పంచబడుతుంది...అని అర్థం.

ఆ పంపకంలో నీవొక భాగస్వామివి మాత్రమే.

* * *

కంటిలో కలక పడినా,

కాలికి ముల్లు గుచ్చుకున్నా

శరీరం మొత్తం బాధకు గురి అవుతుంది.

అలాగే ఏదైనా మధుర పదార్థం నాలుక మీద వేసుకున్నప్పుడు శరీరమంతా సుఖానుభూతిని పొందుతుంది.

అలాగే కుటుంబంలో...

ఒకడు మరణిస్తే, ఆ కుటుంబం అంతా దుఃఖం అనుభవిస్తుంది.

లేదా ఒకడికి ఉద్యోగం వస్తే, ఆ కుటుంబమంతా ఆనందం పొందుతుంది.

అలాగే గ్రామం, దేశం, విశ్వాంతరాళం...

విశ్వాంతరాళంలోని మనకు తెలిసిన, తెలియని సమస్త చరాచరజీవుల సుఖానుభవం లేక దుఃఖానుభవం ప్రతి జీవి చేత సరాసరి లెక్కన అనుభవింపబడుతుంది.

అందువల్ల తేలిందేమంటే-

నీ సుఖదుఃఖాలు నీ ఒక్కని స్థితిపై ఆధారపడిలేదు. జగత్తు యొక్క మొత్తపు సుఖదుఃఖాల మీద ఆధారపడి ఉంది.

ఒక ధనికుడైనా, ఒక దరిద్రుడైనా

వారికి అనుభవంలోకి వచ్చేది కేవలం విశ్వంలోని సరాసరి సుఖదుఃఖాలే.

ఇతరుల దృష్టిలో

ఒకడు బెంజికారులో తిరగొచ్చు...

మరొకడు గంజికూడు తిని బ్రతకొచ్చు...

అనుభవంలో మాత్రం సరాసరి సుఖమే, సరాసరి దుఃఖమే కలిగేది.

అంతకు మించి వచ్చేది కల్ల.

నాకు అన్నీ ఉన్నాయి...కానీ మనశ్శాంతి లేదు...

అంటాడు బెంజికారులో తిరిగేవాడు.

రేపటి గుఱించి ఏ మాత్రం ఆలోచన లేకుండా

ఏ రోజు కథను ఆరోజు తృప్తిగా అనుభవిస్తాడు గంజి త్రాగేవాడు.

కారణం ప్రకృతిలోని ఈ సరాసరి లెక్కయే.

* * *

సరాసరి అనుభవిస్తున్నా

అందరి ప్రకటన ఒకే విధంగా ఉండదు.

ప్రకటన పలువిధాలుగా ఉన్నప్పటికీ సుఖదుఃఖానుభవాల్ని సరాసరి లెక్కనే అనుభవిస్తుంటారు.

ఒక లోభికి ఒక్కరూపాయి నష్టం,

ఒక ఉదారుడికి కోటిరూపాయిల నష్టంతో సమానం.

ఉదారుడు కోటిరూపాయిల నష్టాన్ని అనుభవించే అనుభవం

లోభి ఒక్కరూపాయి నష్టంలోనే అనుభవిస్తాడు.

కాబట్టి ఇవన్నీ ఇతరుల దృష్టిలో నుంచి చెప్పబడిన మాటలే. స్వానుభవంలో సరాసరియే అనుభవంలో ఉంటుంది.

కాబట్టి పైకి కనబడే దృశ్యంలో తేడాలున్నట్టు కనబడుతుంది.

వారు లోపల అనుభవించేది మాత్రం సరాసరి సుఖదుఃఖానుభవాన్నే.

మీరిప్పుడు అనుభవించే సుఖం సరాసరి సుఖమే.

మీరిప్పుడు అనుభవించే దుఃఖం సరాసరి దుఃఖమే.

కాబట్టి కేవలం సుఖాన్ని లేదా దుఃఖాన్ని విడివిడిగా కాకుండా, ఒకేసారి మీకున్న సుఖదుఃఖాలను కలిపి ముద్దగా అనుభవిస్తే, మీకు సరాసరియే అనుభవంలో ఉంటుంది.

* * *

లోకా సమస్తా సుఖినోభవంతు సమస్త సన్మంగళానిభవంతు...అన్న ఋషుల వాక్కులోగానీ,

నీ వలె నీ పొరుగువారిని ప్రేమించు...అన్న క్రీస్తు వాక్కులోగాని అంతరార్థమిదే.

నీ కొఱకు, నీ శాంతి కొఱకు, నీ సుఖం కొఱకు, నీ క్షేమం కొఱకు...

నీ అవసరం కాబట్టి విశ్వశాంతి, విశ్వసుఖం, విశ్వక్షేమం కోరమన్నారేగాని, విశ్వం కొఱకు కాదు.

నీ శాంతి పైన విశ్వశాంతి ఆధారపడి ఉండలేదు.

విశ్వశాంతిపైన నీ శాంతి ఆధారపడి ఉంది.

ఇందుకు ఏం చేయాలన్నది నిర్ణయించుకోవలసింది నీవే.

నీ పరిమితులను బట్టి

నీ శక్తి సామర్థ్యాలను బట్టి

నీ అవకాశాలను బట్టి

నీ శాంతిని పెంపొందించుకోవడానికిగాను

విశ్వశాంతికి నీవు తోడ్పడాలి...

వేఱే మార్గమే లేదు...

అవసరం నీది...ఏం చేస్తాం...?

* * *

241. మన కులం - గురుకులం

మన మతం - సర్వసమ్మతం

ఏ కులజుడైననేమి ఎవ్వడైననేమి ఆకడ నాతడే

హరినెరిగినవాడు...

- అన్నమయ్య

* * *

గురువుగారు ఒకసారి నాతో ఇలా అన్నారు-

1.నేను ఫలానా కులస్తుణ్ణి అనేది పోవాలి.

2.నేను ఫలానా మతస్తుణ్ణి అనేది పోవాలి.

3.నేను స్త్రీని, నేను పురుషుణ్ణి అనేది కూడా పోవాలి... అన్నారు.

"ఉండటం" అనేది జ్ఞానస్వరూపం...

అదిగా ఉండడం ఇదిగా ఉండడం కాదు.

నేను గురువుగారి జీవితచరిత్రను క్లుప్తంగా పుస్తకాల్లో వ్రాసానేగాని, కులప్రస్తావన యెక్కడా తేలేదు.

కాలాతీతుడు, దేహాతీతుడైన వానిది ఏ కులమని వ్రాసేది?

కానీ ఒక గురుభక్తుడు మాత్రం అడిగాడు-

వారి చరిత్రలో కులం గురించి కూడా ప్రస్తావించి ఉంటే బాగుండేది అని.

"నేను అలా ఎప్పటికీ కులం గురించి ప్రస్తావించను...

అలా వ్రాయాల్సి వస్తే అసలు గురుచరిత్రే వ్రాయను." అని కరాఖండితంగా చెప్పాను అతనితో.

అడిగినవానిది ఆ కులమే...

ఫలానా మహనీయుడు మా కులస్తుడే అని పదిమందికి చెప్పుకుని గర్వంతో విర్రవీగే అవకాశాన్ని అతనికి ఇవ్వడం నాకిష్టం లేదు...

గురుతత్త్వం ఈ దేహాలకు, ఈ లోకాలకు అతీతమైనది...

అటువంటి ఉన్నతమైన తత్త్వాన్ని కులంలో మతంలో ఇరికించడం నాకిష్టం లేదు...

* * *

మన కులం - గురుకులం.

మన మతం - సర్వసమ్మతం.

* * *

కులవ్యవస్థను నేను సమర్థిస్తాను....

కానీ కుల దురభిమానానికి అవకాశం ఇవ్వను...

కులవృత్తి చేసుకుంటూ

కులాభిమానం ఉండొచ్చు...తప్పులేదు.

కులవృత్తి చేయకుండా కులాభిమానం ఉండడం

దురభిమానం.

కులం అనేది వృత్తి సౌలభ్యం.

మతం అనేది ప్రవృత్తి సౌలభ్యం.

* * *

ఓ మతవాది ఇలా అడిగాడు-

ఇతర మతాలు బలం పుంజుకుంటున్నాయి...వారు బలవంతులై మిమ్మల్ని తమ మతాన్ని పుచ్చుకోమని బలవంతం చేస్తే ఏం చేస్తారు? అని.

గురువుగారు ఇలా సమాధానమిచ్చారు-

తప్పకుండా వారి మతాన్నే పుచ్చుకుంటాను. నా దేవుడు శివా...! అన్నా పలుకుతాడు, అల్లా...! అన్నా పలుకుతాడు, యొహోవా...! అన్నా పలుకుతాడు.

"నా దేవుడు" సర్వజ్ఞుడు, సర్వశక్తిమంతుడు, సర్వవ్యాపకుడు...

నా దేవుడికి నేను ఏ మతంతో ఉన్నాననేది అవసరం లేదు...

(ఆ మతవాది అవాక్కయ్యాడు...ఏం చెప్పాలో తోచక లేచి వెళ్లిపోయాడు)

ఏ మతస్థుడికైనా సరే, ముందు తన మతం తనకు అర్థమై, అనుభవమైతే తరువాత ప్రపంచంలో తన మతస్థుడు కానివాడుగా ఎవడూ తనకు కనిపించడు.

* * *

మతస్థుడు ఒక్కడే ఉంటాడు.

ఆ మతం ఎవడి నుండి ఆవిష్కరింపబడిందో

అతడొక్కడే ఆ మతస్థుడు.

ఇంకొక్క వ్యక్తి కూడా దానిని అవలంబించలేడు.

కాబట్టి మతస్థు"లు" అని బహువచనం వాడడం సరికాదు.

గురువుగారు ఇంకా డీప్ గా వెళ్లి ఇంకో విషయం చెప్పారు -

ఆ మతానికి ఆద్యుడు అనేవాడు కూడా "అవలంబి" కాలేడు.

ప్రవక్తతో సంబంధం లేకుండా అతనిలో

ఆ మతం(ఆత్మస్థితి) కలుగుతుంది.

రమణతత్త్వం రమణునిదే.

బాబా తత్త్వం బాబాదే.

మరో రమణుడు రాలేదు.

మరో బాబా రాలేదు.

ప్రవక్తలో నుండే మతం పుట్టిందిగాని

మతంలో నుంచి ప్రవక్త పుట్టలేదు ఇప్పటివరకు.

* * *

శంకరులను పని గట్టుకుని హిందువును చేశారు.

అన్నారు గురువుగారు...

భారతీయులది సనాతనధర్మం.

"మతం" అనేది చాలా సంకుచితమైన పదం.

సనాతన ధర్మం ఓ సముద్రం.

అన్ని నదులనూ తనలో కలిపేసుకున్నట్లు

అన్ని మతాలనూ తనలో లీనం చేసేసుకుంటుంది.

సనాతనధర్మం యొక్క వయసును

తన వయసుగా చెప్పుకుంటోంది హిందూమతం.

శిల వయసును

తన వయసుగా శిల్పం చెప్పుకున్నట్లు.

* * *

సనాతనధర్మం చూపుడువ్రేలితో

దేవుణ్ణి చూపించింది.

హిందూమతం ఆ చూపుడువ్రేలునే

దేవుడిగా ఆరాధిస్తోంది.

* * *

సనాతనధర్మం అడవి లాంటిది.

మిగతా మతాలన్నీ తోటలు లాంటివి.

అడవిలో అన్ని రకాల చెట్లు ఉంటాయి.

తోటలో అన్నీ ఒకే రకం చెట్లు ఉంటాయి.

సనాతనధర్మంలో భావస్వేచ్ఛకు వీలుంది.

ఇతరమతాల్లో అది ఉండదు.

* * *

సనాతనధర్మం అనేది స్వయంగా ప్రాణవంతమైనది.

అది తనను తాను రక్షించుకోగలదు.

ఈరోజు ఉండి రేపు లేకుండా పోయేవాళ్లం మనం దానిని రక్షించడం ఏమిటి?

హిందూధర్మపరిరక్షణకు చేసే ప్రతి ప్రయత్నమూ

హిందూధర్మము యొక్క ఔన్నత్యాన్ని తగ్గించడమే అవుతుంది...అంటారు గురువుగారు.

* * *

ఏదో ఒక మతస్తుడుగా పుట్టడం అనేది సహజం.

అదే మతస్తుడుగా చనిపోవడం దురదృష్టకరం...

అంటారు వివేకానందులు.

అంటే మతం మారమని కాదు దాని అర్థం.

మతాతీతుడు కావాలన్నదే వారి హృదయం.

* * *

గురు ఆరాధన అంటే తత్త్వ ఆరాధనేగాని

వ్యక్తి ఆరాధనగా ఉండకూడదు.

గురువుకు ఇచ్చే గౌరవం

గురుతత్త్వానికి ఇవ్వడం లేదు.

వారి పాదాలను పట్టుకుని నలపడం

గురుసేవ కాదు...

ఓరోజు ఒకరు గురుపాదాలను వొత్తుతుంటే తమాషాగా అన్నాను...

"గురువుగారికి ఫిజియోథెరపీ చేస్తున్నావా?" అని...

గురువుగారు నవ్వుకున్నారు.

నేను వారి పాదాలను తాకి నమస్కరించడం అనేది ఒక్కసారి కూడా చేయలేదు....

యెందుకంటే నా జీవితం మొత్తాన్ని వారి పాదాల వద్ద గడిపేస్తున్నవాణ్ణి....

సదా వారి స్మరణనే శ్వాసగా జీవిస్తున్నవాణ్ణి...

సదా వారి తత్త్వాన్నే అనుభవిస్తున్నవాణ్ణి...

ప్రత్యేకించి పాదాలను తాకి నమస్కరించడం అనేది నాకు అవసరం లేకుండాపోయింది.

* * *

'నా గురువు' వ్యాసాలు చదివి గురుదర్శనం కొరకు వచ్చేవారు గురువుగారి సాధారణత్వాన్ని చూచి కించిత్ ఆశ్చర్యపోవడం సహజమే.

వీరి గురించేనా ఆ బాబుగాడు అంత గొప్పగా వర్ణించి చెప్పాడు....అనుకుంటారు.

వారి సన్నిధిలో కాసేపు గడపగానే, వారి దివ్యభాషణం కాస్త వినగానే.....

స్విచ్ ఆఫ్ చేసిన ఫ్యాన్ లాగా

ఆలోచనల కదలికలు ఆగిపోవడం మొదలవుతుంది...

మనసు శాంతిస్తుంది...

స్వస్థితి తేటతెల్లమౌతుంది...

ఆహా! బాబుగారు వ్రాసింది చాలా తక్కువ గురువుగారి గురించి....అనుకుంటారు.

నేను-నేను అన్న అహంశబ్ధం వినబడాలంటే

లౌకికవిషయశబ్ధజాలం ఉపసంహరింపబడాలి.

అదే జరుగుతుంది గురుసన్నిధిలో.

గురుసన్నిధిలో గడపడమే గొప్పసాధన.

* * *

ఈ దేహాన్ని గురించి ఎంత తక్కువగా ఆలోచిస్తే అంత మంచిది...అన్నారు వివేకానందులు.

గురుసేవ పేరుతో పిచ్చిపిచ్చి పనులు చేయకుండా,

ఆధ్యాత్మికం పేరుతో పిచ్చి పిచ్చి ప్రశ్నలు వేయకుండా

కళ్ళు మూసుకుని ఓ కట్టెలా గురుసన్నిధిలో పడివుంటే చాలు...

త్రివిధ తాపాలను తొలగించి ముక్తిని ప్రసాదిస్తుంది ఆ సన్నిధి.

* * *

ఎవని సన్నిధిలో పరమశాంతి వెల్లివిరుస్తుందో

ఎవని సన్నిధిలో మరణభీతి తొలగుతుందో

ఎవని సన్నిధిలో అస్సలు ప్రశ్నే కలుగదో

ఎవని సన్నిధిలో కేవలం జ్ఞానులే కొలువై ఉంటారో

ఎవని సన్నిధిలో తర్కం మూగదవుతుందో

ఎవని సన్నిధిలో దేవతలు మోకరిల్లి ఉంటారో

ఎవని సన్నిధిలో శివుడు శిశువై ప్రాకుతుంటాడో

ఎవని సన్నిధిలో కాలం శిలలా నిలిచి ఉంటుందో

అతడే నా గురువు...నా దైవం...

* * *

242. కల-మెలకువ-నిద్ర మూడూ కలిపి ఓ పెద్ద కల

ప్రశ్న:

ఇప్పుడు మనకు కలలు వస్తాయి కదా! మన కలలో మనం కూడా ఉంటాం కదా! మన భావాలతో సహా ఇతరుల భావాలను కూడా కలిపి ఆ మొత్తపు కలను చూస్తున్నది ఎవరు? ఆ చూస్తున్న వారు నిద్ర లేచాక ఏమైపోయారు?

బాబు:

"నిద్ర లేచాక" అంటున్నారు...

అంటే ఈ మెలకువ, కల కాదు అని నిశ్చయానికి వచ్చేశారు...

నిజానికి ఈ మెలకువ అనేది కూడా కల యొక్క continuation...

కల-మెలకువ-నిద్ర మూడూ కలిపి ఓ పెద్ద కల.

అంటారు గురువుగారు.

గురువుగారు చెప్పారు కాబట్టి, ఓహో ఇదొక కల అని అనుకుంటున్నామేగాని, కలగా ఏమీ తోచడం లేదు మనకు. కలగా అనుభూతిలో లేదు.

నిజంగా ఇదొక కల అని గ్రహించిన క్షణం నుండి-

ఇక ఏ ప్రశ్నా కలుగదు.

ఏ ఘర్షణా ఉండదు.

ఏ ద్వైతమూ కానరాదు.

మనకు అలా ఏమీలేదు కదా!

జగన్మిథ్య అన్నాక,

ప్రపంచంలోని విషయాలకు

ద్వైత విషయాలకు ప్రాధాన్యత ఎందుకిస్తాము?

నటనామాత్రంగా వ్యవహారం ఉంటే ఉండవచ్చునుగాక...

తనను కదల్చగలిగేది ఏదీ ఉండదు ఈ జగత్తులో.

* * *

కలలు మెలకువలు కలయని ఎఱిగిన

మెలకువ తానె అనిలాచలా....

అంటారు గురువుగారు.

నిజంగా కలలు మెలకువలు నీకు కలగా తోస్తే-

నీవే అనిలాచలేశ్వరుడివి.

నీవే జ్ఞానప్రసూనాంబవు.

మెలకువ కూడా కలగా అనుభవంలోకి రావాలంటే ఏంచేయాలి? అని అడగొద్దు...

ఏంచేయాలి? అనే ప్రశ్నించడం ఇప్పుడు అందరికీ అలవాటు ఐపోయింది.

"ఇదొక కల" అని అనుకుని అంతరంలో ఏమి చేయకుండా మౌనంగా ఉండండి ముందు.

ఇలా అనుకుని ఉంటే దానంతటఅదే సహజంగా తరువాత అనుభవంగా మారుకుంటుంది. ఇది నిజం. కాయే కొంతకాలానికి పండుగా మారుకున్నట్లు.

* * *

యోగవాశిష్ఠంలో ఐందవోపాఖ్యానంలో-

ఐందవ కుమారులు పదిమంది "అహం బ్రహ్మ దేవాస్మి" అనే నిష్ఠలో ఉండి, పదిమంది పది బ్రహ్మలుగా మారిపోయి, పది సృష్టులు చేసిన కథే పరమ ఉదాహరణ.

* * *

రాముడు: నేను బ్రహ్మము అగుటకు మార్గమేమి?

వశిష్ఠుడు: ఇప్పటివఱకు "నేను రాముణ్ణి" అనుకున్నావు. ఇక నుంచి "నేను బ్రహ్మమును" అనుకో.

* * *

"నేను కిరణ్మయి" అనే అబద్ధాన్నే అనుకుని అనుకుని నిజం చేసుకుని నిజం చేసుకున్నావు.

"నేను బ్రహ్మము" అనే నిజాన్ని అనుకుని అనుకుని ఎందుకు నిజం చేసుకోలేవు?

* * *